

Korič:

## Jezusov apostol.

(Albert Loiseau, 1914—1928.)



O Bertlu so ljudje trdili, da ima dve duši: eno, ki je divja, nebrzdana, pripravljena za vsakovrstne neumnosti, in eno, ki je nežna, mehka, ki v tihih urah pretaka grenke solze kesanja. Rekli so tudi, da je Bertel pridanič, in ga je oče dostikrat prav občutno pretepel. Bertel pa je bil trmast, njegova divja narava se je upirala. V svoje bukvice je zapisal: »Pridanič sem, trmec, skozi zid hočem, polh sem, ne morem

pa ne morem zjutraj iz postelje. Krepka volja, ki jo je imel, je pa imela tudi svojo dobro plat: branil je slabotne. To je posebno dobro vedel njegov brat Evgen, kadar so ga tovariši podili.

V glavici je imel Bertel velike misli. Prav pristrčno je ljubil Jezusa in hotel je kaj velikega zanj storiti. Oči so mu žarele, ko je gledal v tabernakelj in molil: »Jezus, rad te imam!« Dostikrat je mislil, da je sam v cerkvi in je to molitvico na glas povedal. Nekoč ga je pa le nekdo videl in slišal in ga je vprašal: Kaj hočeš biti?« — »Svetnik,« je bil kratek odgovor. Mati ga je pa prav dobro poznala, saj ji je vse zaupal, kar mu je vest očitala; po vsaki veliki napaki je hitel v spovednico.

Bertlova domovina je bila Francija, kjer je danes že prav veliko slovenskih dečkov in deklic. Mali neugnanci so bili povsod: na cesti in travnikih, na polju in ob potokih. Vedno in vedno je Bertel premišljeval, ali gredo ti njegovi tovariši ob nedeljah k prvi maši in sv. obhajilu ali ne. — Prav nobeden ni šel.

Bertel je bil sam in še nekaj ženâ in starčkov. »Le čakajte,« si je mislil, »boste šli ali ne.«

Drugi dan so se zopet igrali, pa prav divje, kar zakriči Bertel: »Fantički, kdo hoče biti križar? Hočete Jezusu služiti in sveto hostijo varovati?« Ves trop je onemel. Pa brž so se odločili in rekli: »Da.« Vsak se je zavezal, da bo: 1. vsak dan molil, 2. šel velikokrat k sv. obhajilu, 3. se žrtvoval za Jezusa in 4. bo apostol in za Jezusa delal. V začetku so se nekateri nekaj upirali, pa Bertel ni popustil: »Prijetelji, mi ostanemo zvesti.«

Pri vsi svoji divjosti je bil Bertel čudovito pobožen. »Bertel, si že molil?« ga vpraša mati pri zajtrku.

»Mama, še napol sem spal, pa sem že bil pri Bogu.« Vsak dan je bil pri sveti maši, vsak dan je molil rožni venec: prvo desetko za mater, drugo za tovariša, da bi priden ostal, tretjo za uboge, četrto za bolnike in peto za grešnike, da bi bili zopet otroci božji.

Ob nedeljah je šel k sv. obhajilu. Vendar mu je pa bil teden predolg, tako je hrepenel po Jezusu kakor »žejen jelen po studenčnici« in je prosil Jezusa: »Jezus, ali ne smem iti večkrat k tebi? Tako te imam rad in potrebujem te, drugače ne bom priden.« Zdaj je šel Bertel k obhajilu tudi ob delavnikih.

Bertel je zbolel — velika preizkušnja. Ni mogoče iti več vsak dan k sveti maši, a ni obupal. Poleg postelje je imel križ in podobo Matere božje in se je pogovarjal z Jezusom in njegovo sveto materjo. Tudi je imel pri sebi knjižico, kamor je zapisal vse žrtve, ki jih je prestal, da bo vedno natanko vedel, kako velika in močna je že ljubezen do Jezusa: »Strašno me bolečine zdelavajo, pa nič ne zdihujem. — Zunaj se podijo dečki in mi žvižgajo, — zdravila bi moral jemati in spati, pa potrpim in mislim na Jezusa.«

Mlad je bil Bertel pa je že vedel, kako dragoceno je trpljenje. Vedno se je žrtvoval za druge, da bi jih pripeljal k Jezusu in nikdar ni rekel »ne«, če je Bog zahteval novo žrtev. Zdravnik je rekel, da mora spremeniti zrak, ali drugače povedano, zapustiti mater in dobre tovariše. Bertel ni prav nič pomišljal: takoj je bil pripravljen za na pot. Pisal je tovarišem prisrčna

pisemca: »Ostanite pravi križarji! Varujte sveto hostijo. Pridobivajte novih križarjev za evharistično križarsko vojsko!«

Na deželi se je Bertel kmalu opomogel, od dneva do dneva je postajal krepkejši. Takrat je sklenil: »Postati hočem duhovnik.« Zato si je zapisal: 1. Jesti hočem vse, kar mama skuha, 2. ubogati hočem na besedo, 3. iti hočem večkrat v cerkev, 4. hočem postati dober duhovnik. Ko je prišel zopet domov, se je seznanil s skavti. Prav ugajali so mu veseli in pobožni mladci in še sam se je zapisal med skavte.

Ubogi Bertel! Bolezen ga znova zgrabi. Mrzlica ga trese, bolečine ga žgejo in zbadajo, nadležni obiski prihajajo — on pa se smehlja, ostane veder in vesel, najsi je bila bolezen zanj velika žrtev. Prišli so prijatelji in ga vabili, naj pride k njim, pa je rekel: »Kako prebridka je ta žrtev, pa ti veš, da jo darujem za grešnike in uboge duše v vicah.«

Smrt se je oglasila, bolečine so bile vedno hujše. »Gospod, ljubim bolezen,« je klical deček, »Jezus, daj, da trpim in duše rešim!« Bertel se smrti ni bal, bolelo ga je le, da ne bo duhovnik in apostol, da ne bo pridobival duš za Jezusa. Poslali so ga v Lurd. Dolgo, dolgo je klečal pred votlino, zatopljen v molitev, zamižal je, si zakopal obraz v roke in jokal, jokal. Ni postal zdrav, pač pa vdan, naj pride, kar hoče. Nazaj grede je bil tako dobre volje, da se mu je teta smejala. Prišel pa je domov — umret. »Kje je spovednik?« zakliče, kó pade na posteljo. Ko je mati v veliki bridkosti tarnala: »Bertel, ostani pri meni, ne hodi proč,« je v zadnjih vzdihljajih zaprosil: »Molite, molite za zadnjo uro!« Še vroč poljub na petere rane Kristusove in oko se je zaobrnilo.

Otroci! Jezus bo čudeže delal v vaših srcih, le k njemu pojdite vsak dan, vsak teden, prav gotovo pa vsak mesec.

